

Ала прилѣпѣтъ може да намира плячката си и безъ да гледа. За да опитатъ това, ослѣпявали сж нѣкой прилѣпъ и сж го пускали да хвърчи изъ стаята. Слѣпъ той е хвърчалъ изъ стаята така добре, както когато е ималъ зрение. Срѣдъ стаята имало опъната връвъ. Когато въ хвърчението си той е достигалъ до нея, отклонявалъ се безъ да се блъсне въ връвта, като да я виждалъ. За всичко това му помага осезанието. То у прилѣпа е най-силно въ ципата на крилата. Отъ трептението на въздуха той усѣща какъвъ предметъ има предъ него.

Но отъ всичко най-силенъ е слуха. Прилѣпѣтъ чува и най-малкия шумъ. Отъ шума узнава отдалечъ насекомитѣ, които хвърчатъ наоколо и ги напада. Толкова е тънъкъ слуха му, че шумъ който е за насъ обикновенъ, може да го оглуши. За да не стане това, вънкашнитѣ му уши се затварятъ съ тънка ципа, както клепкитѣ закриватъ нашитѣ очи. Когато прилѣпѣтъ почива, или наоколо има шумъ който го дразни, ципата се спуска и затваря ухото му. Ако тѣзи ципици се отрѣжатъ, прилѣпѣтъ почва да хвърчи несигурно, околниятъ шумъ го оглушава и той се залисва.

Д. Чолаковъ

